

DECIZIA (UE) 2016/2042 A COMISIEI**din 1 septembrie 2016****privind schema de ajutoare SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N) pe care Germania intenționează să o pună în aplicare în vederea finanțării producției și distribuției de filme**

[notificată cu numărul C(2016) 5551]

(Numai textul în limba germană este autentic)

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 108 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, în special articolul 62 alineatul (1) litera (a),

după ce părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile în temeiul dispozițiilor menționate anterior ⁽¹⁾ și având în vedere observațiile acestora,

întrucât:

1. PROCEDURĂ

- (1) Prin scrisoarea din 4 martie 2014, Germania a informat Comisia cu privire la modificarea schemei de ajutoare acordate în sprijinul producției și distribuției de filme [*Filmförderungsgesetz* („FFG”)]. Germania a furnizat informații suplimentare Comisiei prin scrisorile din 17 aprilie și 16 iulie 2014.
- (2) Prin scrisoarea din 17 octombrie 2014, Comisia a informat Germania că a decis să inițieze procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene cu privire la această măsură.
- (3) Decizia Comisiei de a iniția procedura („decizia de inițiere”) a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* ⁽²⁾. Comisia a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile.
- (4) Germania a trimis observații pe marginea deciziei de inițiere prin scrisoarea din 11 decembrie 2014.
- (5) Comisia a primit observațiile părților interesate și le-a transmis Germaniei, oferindu-i posibilitatea de a replica; observațiile Germaniei au fost primite prin scrisoarea din 5 martie 2015.

2. DESCRIERE DETALIATĂ A MĂSURII**2.1. Titlul, schema**

- (6) Temeiul legal al schemei este legea privind măsurile de promovare a cinematografeiei germane, în cea de a șaptea versiune a acesteia (*FFG in der Fassung des Siebten Änderungsgesetzes*), care detaliază condițiile în care se acordă sprijin pentru sectorul audiovizualului de către Consiliul Federal German pentru Cinematografie [*Filmförderanstalt* („FFA”)]. Ajutorul fusese aprobat de Comisie până la data de 31 decembrie 2016, prin decizia în cazul SA.36753 din 3 decembrie 2013. Prin modificarea dorită și notificată a acestei scheme se intenționează finanțarea și perceperea unei taxe pentru serviciile video la cerere ai căror furnizori nu au un sediu sau o sucursală în Germania.
- (7) Schema federală existentă de finanțare a producției, distribuției și prezentării de filme este finanțată dintr-o taxă specială („Sonderabgabe”) aplicată întreprinderilor din industria producțiilor cinematografice și video și din sectorul televiziunii. Operatorii de cinematografe, furnizorii de conținut video și de servicii video la cerere trebuie

⁽¹⁾ JO C 437, 5.12.2014, p. 57.⁽²⁾ A se vedea nota de subsol 1.

să plătească o taxă obligatorie către FFA în funcție de veniturile obținute din valorificarea filmelor. Operatorii de cinematografe plătesc o taxă aplicată veniturilor din vânzarea de bilete pentru fiecare difuzare. Furnizorii de conținut video și de servicii video la cerere achită o taxă pe cifra de afaceri anuală netă dacă aceasta depășește 50 000 EUR ⁽³⁾.

- (8) Modificarea schemei are loc în contextul unui progres tehnologic rapid, îndeosebi în domeniul distribuției filmelor. Vizionarea filmelor în locuința privată se desfășoară tot mai mult prin intermediul accesului online în locul închirierii de filme pe suport fizic. Locul în care își are sediul furnizorul unor astfel de servicii – în acest caz, punerea la dispoziție a filmelor pentru vizionarea în locuința privată – devine din ce în ce mai puțin relevant pentru dezvoltarea cu succes a unui model de afaceri. De la sediul ales, furnizorul poate să ofere servicii într-un alt teritoriu fără costuri semnificative de transport sau costuri aferente prezenței fizice în acel teritoriu. Nu este obligatorie existența unui sediu social sau a unei sucursale pentru a furniza servicii la cerere consumatorilor dintr-un stat membru vizat. Măsura pe care Germania intenționează să o pună în aplicare prin modificarea propusă a schemei sale federale se referă la finanțarea distribuției de filme prin servicii video la cerere. Până în prezent, aveau dreptul să primească sprijin doar furnizorii de servicii video la cerere care aveau sediul social sau o sucursală în Germania. În viitor, furnizorii de servicii video la cerere care nu au un punct de lucru sau o sucursală în Germania ar putea să obțină aceleași beneficii pentru serviciile pe care le oferă prin internet, în limba germană, clienților din Germania.
- (9) În plus, secțiunea 66a alineatul (2) din FFG se modifică în ceea ce privește sistemul de finanțare a schemei, pentru a ține seama de această modificare și a garanta faptul că, în schimbul dreptului la ajutor, distribuitorilor de conținut video la cerere aflați în afara Germaniei li se va aplica o taxă. Taxa se va aplica la cifra de afaceri obținută prin intermediul produselor care eventual au beneficiat de ajutor, adică al ofertelor adresate clienților din Germania pe pagina de internet în limba germană, și numai în măsura în care acestei cifre de afaceri nu i se aplică o taxă similară pentru sprijinul acordat cinematografilei în statul în care își are sediul furnizorul.
- (10) Germania justifică includerea distribuitorilor de conținut video la cerere din afara Germaniei invocând, în primul rând, puternica creștere generală a cotei deținute de serviciile video la cerere în cadrul distribuției și consumului de filme, iar în al doilea rând fenomenul recent al alegerii, de către marii distribuitori de conținut video la cerere activi la nivel internațional, a unui singur punct de lucru în cadrul Uniunii, de unde deservesc mai multe state membre sau chiar pe toate. Obiectivul acestei extinderi constă în păstrarea coerenței sistemului și filosofiei actuale ale FFG, conform cărora consumul de filme în Germania – pe orice tip de suport – aduce venituri într-un fond al statului, care susține mai multe obiective culturale, inclusiv producția și distribuția de filme.
- (11) În ceea ce privește utilizarea fondurilor generate de taxa percepută de la furnizorii naționali și străini de conținut video, un procentaj de 30 % va fi alocat sprijinirii distribuției de filme prin servicii video sau video la cerere, iar restul, alături de contribuțiile din partea cinematografelor și a posturilor de televiziune, vor contribui la sprijinirea producției sau distribuției de filme prin intermediul altor canale. Cele 30 de procente alocate vor constitui unica sursă de finanțare a sprijinului pentru distribuția de conținut video.
- (12) Măsura notificată este planificată să se aplice din momentul aprobării de către Comisie și până la 31 decembrie 2016. Suma anuală estimată a fondurilor disponibile din încasarea taxei pe furnizarea de conținut video este de 13 milioane EUR.

2.2. Prezența ajutorului

- (13) Conform concluziei din decizia de inițiere, măsura descrisă constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din tratat. Potrivit acestui articol, sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre. Măsura descrisă întrunește condițiile cumulative necesare pentru a fi considerată ajutor. Sprijinul pentru distribuția de filme este acordat din resurse de stat și conferă un avantaj economic întreprinderilor; avantajul este selectiv și poate să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența și schimburile comerciale pe piața internă.

⁽³⁾ Taxa pentru industria video se ridică la 1,8 % în cazul unei cifre de afaceri de până la 30 de milioane EUR, la 2,0 % pentru o cifră de afaceri cuprinsă între 30 și 60 de milioane EUR și la 2,3 % pentru o cifră de afaceri de peste 60 de milioane EUR.

- (14) În ceea ce privește resursele de stat, sprijinul prevăzut de FFG este acordat din fonduri finanțate prin veniturile obținute din diferitele taxe parafiscale impuse de actul normativ în cauză. FFA, instituție de drept public, redistribuie încasările din aceste taxe în vederea producției și distribuției de filme. Prin urmare, aceste măsuri presupun resurse de stat și sunt imputabile statului.
- (15) Beneficiarii schemei – producători de film, scenariști, distribuitori de film, operatori de cinematografe – desfășoară activități economice, deci pot fi considerați întreprinderi. Sprijinul de stat constituie un avantaj de care aceștia nu ar beneficia în condiții normale de piață. De asemenea, schema este selectivă deoarece singurii săi beneficiari sunt întreprinderile implicate în producția, distribuția și prezentarea de filme.
- (16) Piața producției și distribuției filmelor este internațională. Beneficiarii concurează la nivel internațional cu producători și distribuitori din alte state membre. Prin urmare, măsura menită să sprijine producția, distribuția și promovarea filmelor afectează concurența și schimburile comerciale dintre statele membre și este considerată ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din tratat.

2.3. Motivele inițierii procedurii

2.3.1. Compatibilitatea ajutorului modificat destinat distribuției de servicii video la cerere cu articolul 107 alineatul (3) litera (d) din tratat

- (17) Măsura dorită – finanțarea și perceperea unei taxe de la furnizorii de servicii video la cerere care nu au un punct de lucru sau o sucursală în Germania – constituie o modificare adusă schemei aprobate de Comisie până la 31 decembrie 2016. Criteriile de evaluare a ajutorului de stat nu s-au schimbat de la aprobarea anterioară a schemei, iar modificarea propusă vizează exclusiv ajutorul acordat pentru distribuția video a filmelor și perceperea unei taxe de la furnizorii străini de servicii video la cerere.
- (18) În ceea ce privește ajutorul acordat pentru distribuția de filme de către furnizorii de servicii video la cerere, Comisia a constatat deja că acesta este compatibil cu articolul 107 alineatul (3) litera (d) din tratat⁽⁴⁾. Extinderea categoriei de posibili beneficiari la firmele stabilite în alte state nu afectează evaluarea compatibilității prin prisma acestui articol.

2.3.2. Posibila încălcare a altor prevederi din legislația Uniunii

- (19) Comisia trebuie să includă în analiza ajutorului de stat și respectarea, de către modalitatea de finanțare a măsurii de ajutor, a altor norme din dreptul Uniunii decât normele privind concurența, în cazul în care finanțarea reprezintă o parte integrantă din măsura de ajutor. Acest lucru se produce dacă există o legătură de alocare obligatorie între taxă și finanțarea ajutorului vizat, în sensul că veniturile obținute din taxă sunt alocate în mod obligatoriu finanțării ajutorului și influențează în mod direct valoarea acestuia⁽⁵⁾. Dacă într-un astfel de caz se dovedește că taxa contravine altor prevederi ale tratatului, Comisia nu poate declara compatibil cu piața internă ajutorul din care face parte taxa respectivă⁽⁶⁾.
- (20) Schema notificată stabilește că un procentaj de 30 % din veniturile rezultate din taxa percepută de la furnizorii de conținut video este utilizat pentru a finanța sprijinirea distribuției de filme prin servicii video. În plus, nu există nicio altă sursă de finanțare pentru acest tip de ajutor. Se stabilește astfel o legătură între finanțarea distribuției de conținut video și veniturile obținute din taxa pe această activitate, prin care venitul rezultat din încasarea taxelor constituie unica sursă de finanțare și are un impact direct asupra sumei disponibile pentru acest ajutor. Prin urmare, există o legătură de alocare obligatorie cu taxa, fiind necesar să se verifice dacă acest lucru este conform și cu alte norme din dreptul Uniunii, nu doar cu cele privind concurența.
- (21) În consecință, trebuie să se evalueze dacă extinderea taxei la furnizorii de servicii video la cerere aflați în afara Germaniei este compatibilă cu articolul 110 al tratatului, potrivit căruia niciun stat membru nu aplică produselor

⁽⁴⁾ Decizia Comisiei din 3 decembrie 2013 privind ajutorul de stat SA.36753 – Germania, Filmförderungsgesetz, care face trimitere la punctele 80-95 din Decizia Comisiei din 10 decembrie 2008 în cazul N 477/2008 – Germania, Schema de sprijinire a filmului german.

⁽⁵⁾ Hotărârea pronunțată în cauza Regie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, punctul 99; Hotărârea din 11 iulie 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Comisia, T-533/10, Rec., pendinte în apel, EU:T:2014:629, punctul 51, și Hotărârea pronunțată în cauza Telefónica de España et Telefónica Móviles España/Comisia, T-151/11, Rec., pendinte în apel, EU:T:2014:631, punctul 101.

⁽⁶⁾ Hotărârile pronunțate în cauza DTS Distribuidora de Televisión Digital/Comisia, nota de subsol nr. 5 de mai sus, EU:T:2014:629, punctul 50, și în cauza Telefónica de España et Telefónica Móviles España/Comisia, nota de subsol nr. 5 de mai sus, EU:T:2014:631, punctul 100.

altor state membre impozite care nu se aplică produselor naționale similare. De asemenea, trebuie să se evalueze dacă taxa ar putea încălca normele privind jurisdicția asupra furnizorilor de servicii video la cerere stabiliți în alte state membre, prevăzute în Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁾.

2.3.2.1. Articolul 110 din tratat

- (22) O taxă ar fi incompatibilă cu articolul 110 și, prin urmare, interzisă în măsura în care discriminează împotriva produselor importate, cu alte cuvinte dacă sprijinul finanțat prin aceasta compensează în mare măsură sarcina suportată de produsul național impozitat în raport cu produsul importat ⁽⁸⁾.
- (23) În consecință, taxele parafiscale cum sunt cele impuse prin schema descrisă ar putea contraveni articolului 110 din tratat dacă schema aduce beneficii exclusiv furnizorilor naționali de servicii sau dacă face acest lucru într-o măsură mai mare decât pentru concurenții din alte state membre. Într-un astfel de caz, în vederea compatibilității cu tratatul, serviciile importate nu pot fi supuse taxei respective. Dacă, totuși, serviciile importate de la furnizori din alte state membre și care sunt supuse impozitării pot beneficia de schemă în același mod ca cele ale furnizorilor naționali de servicii, atunci taxa nu contravine articolului 110 din tratat.
- (24) Chiar dacă, precum în cazul de față, schema prevede în normele sale că și furnizorii străini pot beneficia de ajutor într-un mod nediscriminatoriu, acest lucru nu este suficient în sine. Trebuie să fie exclusă și posibilitatea ca, în practică, condițiile să favorizeze din punct de vedere structural operatorii naționali.
- (25) Comisia a invitat Germania și părțile interesate să formuleze observații și să prezinte faptele relevante privind respectarea de către schema de finanțare a articolului 110 din tratat.

2.3.2.2. Directiva 2010/13/UE

- (26) Măsura notificată impune o taxă furnizorilor de servicii video la cerere stabiliți în alte state membre, calculată pe baza cifrei de afaceri obținute în urma prestării de astfel de servicii pe piața germană. Acest fapt ridică semne de întrebare cu privire la aplicabilitatea Directivei 2010/13/UE în cazul taxei.
- (27) Potrivit articolului 13 din Directiva 2010/13/UE, statele membre trebuie să garanteze promovarea de către serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, dacă este posibil și cu mijloace corespunzătoare, a producției de opere europene și a accesului la acestea. Articolul 13 menționează ca exemple ale unei astfel de promovări contribuția financiară la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, precum și procentul deținut de operele europene în cataloagele furnizorilor de servicii la cerere și asigurarea proeminenței acestora în cataloagele respective. Potrivit considerentului 19, Directiva 2010/13/UE nu afectează responsabilitatea care revine statelor membre și autorităților acestora „cu privire la organizarea – incluzând sistemele de acordare a licențelor de emisie, de autorizare administrativă și impozitare –, finanțarea și conținutul programelor.”
- (28) Se observă că, la momentul intrării în vigoare a Directivei 2010/13/UE, serviciile la cerere oferite de furnizori care să nu fie stabiliți în statul membru în care erau recepționate serviciile constituia încă un fenomen de importanță minoră. Până în prezent, însă, cota de piață a acestora a crescut semnificativ. În 2014, piața serviciilor video la cerere (*video on demand* – VoD) din UE avea o valoare de 2,501 miliarde EUR, ceea ce constituie o creștere de 272 % față de nivelul din 2010. În Germania, piața serviciilor VoD avea o valoare de 315,2 milioane EUR în 2014, ceea ce reprezintă o creștere de 172 % față de nivelul din 2010 ⁽⁹⁾.
- (29) Dacă FFG ar fi considerată drept măsură de punere în aplicare a articolului 13 din Directiva 2010/13/UE, exercitarea de către Germania a jurisdicției asupra furnizorilor de servicii video la cerere stabiliți în alte state membre ar trebui să fie evaluată prin prisma normelor privind jurisdicția prevăzute în această directivă. Potrivit articolului 2 alineatul (1), articolului 2 alineatul (2) litera (a) și articolului 2 alineatul (3) din Directiva 2010/13/UE, fiecare stat membru are jurisdicția de a reglementa serviciile mass-media audiovizuale transmise de către furnizorii de servicii mass-media stabiliți în statul membru respectiv, în conformitate cu normele specifice prevăzute în directivă. În plus, potrivit articolului (3) alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE, „statele membre garantează libera recepționare și nu restricționează retransmisia serviciilor mass-media audiovizuale pe propriul teritoriu din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile reglementate de prezenta directivă.”

⁽⁷⁾ Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO L 95, 15.4.2010, p. 1).

⁽⁸⁾ Decizia Comisiei 2000/116/CE în cauza C-34/97, Țările de Jos – taxe parafiscale pentru promovarea plantelor ornamentale, JO L 34, 9.2.2000, p. 20, punctul 63.

⁽⁹⁾ Observatorul european al audiovizualului – Tendințe în veniturile obținute din servicii video la cerere, p. 3-4, <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd>

- (30) Astfel, în situațiile în care se aplică Directiva 2010/13/UE, statului membru în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media îi revine sarcina de a asigura respectarea normelor aplicabile serviciilor mass-media audiovizuale aflate sub jurisdicția sa. În cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, motivele posibile de derogare de la acest principiu sunt enumerate exhaustiv la articolul 3 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2010/13/UE.
- (31) În consecință, în decizia de inițiere, Comisia și-a exprimat îndoieli privind compatibilitatea cu piața internă a modificării notificate a măsurii de ajutor de stat FFG existente. Aceste îndoieli se refereau îndeosebi la compatibilitatea cu Directiva 2010/13/UE a ajutorului acordat distribuției de filme care este finanțat dintr-un fond ce cuprinde venituri din taxe aplicate furnizorilor de servicii video la cerere aflați în afara Germaniei.

3. OBSERVAȚIILE PĂRȚILOR INTERESATE

- (32) S-au primit observații formulate de zece părți interesate. Acestea au venit din partea posturilor publice de televiziune germane ARD și ZDF, a asociației posturilor comerciale de televiziune germane (VPRT), a asociației European Digital Media (EDiMA), a Verband Deutscher Kabelnetzbetreiber (ANGA), a fondului public pentru filme Mitteldeutsche Medienförderung (MDM), a Spitzenorganisation der Deutschen Filmwirtschaft (SPIO), care reprezintă membri din domeniul producției, tehnicii și distribuției de filme, a operatorilor de cinematografe (AG Kino și HDF Kino) și a asociației producătorilor germani de filme (Produzentenallianz). Una dintre părți a solicitat ca identitatea sa să rămână confidențială.

3.1. Cu privire la posibila încălcare a articolului 110 din tratat

- (33) Pe de o parte, partea interesată a cărei identitate este confidențială („întreprinderea X”) își exprimă îngrijorarea cu privire la încălcarea articolului 110 din tratat. Chiar dacă schema prevede în normele sale că și furnizorii străini pot beneficia de ajutor într-un mod nediscriminatoriu, întreprinderea susține că, în practică, condițiile ar favoriza din punct de vedere structural operatorii naționali.
- (34) Ar exista discriminare întrucât, cel puțin în prezent, toți membrii consiliului care ia decizii privind granturile sunt germani. Alocarea granturilor ar fi discreționară și, prin urmare, fondurile ar fi direcționate cel mai probabil către întreprinderi germane. De asemenea, întreprinderea X susține că furnizorii străini ar oferi o pondere mai mare de conținut străin, chiar dacă se adresează publicului german. Astfel, ei ar avea mai puține filme eligibile pentru ajutorul pentru distribuție, deoarece oferă mai puține filme germane. În plus, furnizorii străini de servicii video la cerere s-ar confrunta cu o barieră lingvistică, deoarece normele relevante sunt disponibile doar în limba germană, iar cererile de finanțare trebuie depuse tot în această limbă.
- (35) Întreprinderea X critică cuantumul redus al ajutorului destinat distribuției pentru fiecare film în parte, precum și ponderea redusă în general a distribuției VoD în cadrul acestui tip de sprijin în comparație cu vânzările de conținut video pe suport DVD sau BluRay. De asemenea, ea critică faptul că taxa se aplică cifrei de afaceri realizate pe baza tuturor filmelor, indiferent dacă acestea, în calitate de filme germane sau europene, sunt eligibile sau nu pentru finanțarea destinată distribuției. În sfârșit, furnizorii naționali de servicii VoD ar fi afectați mai puțin de această taxă, întrucât unii dintre ei sunt operatori integrați vertical de conținut video la cerere și de televiziune sau cablu, care ar putea beneficia și de ajutorul pentru producție oferit de Fondul federal de film, care este alimentat de furnizorii de servicii VoD.
- (36) Pe de altă parte, ANGA, care reprezintă și furnizorii de servicii VoD din Germania, consideră că furnizorii naționali sunt discriminați deoarece oferta lor națională este supusă taxei, în timp ce concurenții străini care le fac concurență prin intermediul unor oferte adaptate aceleiași piețe nu suportă taxa pe cifra de afaceri relevantă din simplul motiv că aleg să își aibă sediul în străinătate. SPIO, VPRT, Produzentenallianz și MDM sugerează de asemenea că taxa ar pune capăt discriminării furnizorilor naționali. Potrivit SPIO, cea mai mare parte a cifrei de afaceri obținute din serviciile video la cerere din Germania este realizată de 13 întreprinderi, dintre care 6 sunt stabilite în străinătate, iar aceste cifre nu includ deocamdată intrarea recentă pe piață a principalului furnizor de servicii VoD din Statele Unite, stabilit în Țările de Jos. Potrivit SPIO, elementul decisiv al aplicării taxei nu ar trebui să îl constituie localizarea, mai mult sau mai puțin fortuită, a furnizorului. În era digitală, un furnizor nu are nevoie de mai mult de un amplasament în cadrul pieței interne. O întrebare mai relevantă pentru aplicarea

taxei ar trebui să fie dacă furnizorul obține licențe de emisie pe piața germană pentru a face afaceri acolo cu consumatorii finali. SPIO face referire și la datele pe care le-a cules, care arată că furnizorii străini de servicii video la cerere pun în oferta proprie același accent asupra producțiilor germane ca furnizorii naționali.

3.2. Cu privire la compatibilitatea cu Directiva 2010/13/UE

- (37) În ceea ce privește Directiva 2010/13/UE, întreprinderea X și EDiMA sunt de părere că măsura notificată ar constitui o măsură de promovare a accesului la operele europene în sensul articolului 13 alineatul (1) din această directivă, contravenind principiului țării de origine.
- (38) Celelalte părți interesate au susținut propunerea germană și au fost de părere că taxa nu constituie o încălcare a articolului 13 alineatul (1) coroborat cu articolele 2 și 3 din Directiva 2010/13/UE.

4. OBSERVAȚII DIN PARTEA GERMANIEI

- (39) Germania observă că, în general, ar fi în interesul tuturor statelor membre să prevină denaturarea concurenței în raport cu alegerea sediului în sectorul filmelor, dat fiind faptul că întreprinderile își aleg sediul preponderent din motive fiscale. Excluderea furnizorilor de servicii VoD cu sediul în afara Germaniei care se adresează clienților germani ar avea un impact negativ asupra finanțării operelor europene.

4.1. Cu privire la posibila încălcare a articolului 110 din tratat

- (40) Germania își confirmă convingerea că taxa propusă asupra furnizorilor de servicii VoD nu favorizează nici în practică operatorii naționali față de cei străini. Potrivit Germaniei, afirmația întreprinderii X potrivit căreia finanțarea ar fi direcționată către întreprinderi germane deoarece consiliul care acordă granturile este alcătuit din cetățeni germani este nefondată. Criteriul pentru acordarea finanțării nu este amplasarea solicitantului, ci calitatea culturală și creativă a operelor audiovizuale eligibile pentru sprijinul destinat distribuției. Germania recunoaște în mod explicit și apreciază faptul că furnizorii străini de servicii VoD oferă un număr semnificativ de filme germane eligibile.
- (41) Nu este valid nici argumentul potrivit căruia furnizorii străini ar oferi o pondere mai mare de conținut străin și că, prin urmare, ar dispune de mai puține filme eligibile pentru ajutorul alocat distribuției, deși taxa este impusă pe cifra de afaceri realizată pe baza tuturor filmelor. În primul rând, aceasta nu reprezintă o formă de discriminare între furnizorii naționali și cei străini. Cu aceeași situație s-ar confrunța și furnizorii naționali care prezintă o ofertă de filme preponderent neeligibile. În al doilea rând, această situație nu ar constitui o formă indirectă de discriminare, întrucât furnizorii străini nu oferă mai puțin filme eligibile decât concurenții lor naționali, ci chiar mai multe, astfel cum arată datele Observatorului European al Audiovizualului, citat în Comunicarea Comisiei privind filmul european în era digitală ⁽¹⁰⁾.
- (42) Germania respinge și argumentul potrivit căruia furnizorii străini de servicii VoD s-ar confrunța cu o barieră lingvistică. Taxa se aplică exclusiv furnizorilor care își comercializează în mod activ oferta în limba germană pe piața germană; ei trebuie oricum să fie familiarizați cu legislația relevantă. În plus, fondul oferă consiliere solicitanților și în limba engleză dacă este nevoie.
- (43) În ceea ce privește presupusul quantum redus pentru fiecare film al ajutorului pentru distribuție și ponderea în general redusă a distribuției de conținut VoD în cadrul acestui tip de ajutor, în opinia Germaniei condițiile aferente ajutorului pentru distribuție nu ar diferi în funcție de diversele forme de suport tehnic. În niciun caz nu ar fi posibil, de exemplu, să fie eligibile pentru ajutor costurile de creare a infrastructurii tehnice generale pentru imprimarea sau încărcarea filmelor pe diversele suporturi pentru distribuție. Sprijinul se adresează unei singure opere eligibile.
- (44) În sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia furnizorii naționali de servicii VoD ar fi mai puțin afectați de taxă deoarece unii dintre ei sunt operatori integrați vertical de VoD și de televiziune sau de cablu, Germania subliniază, în primul rând, că numai unii dintre furnizori sunt integrați. În al doilea rând, argumentul nu ia în considerare faptul că la fondul pentru cinematografie trebuie să contribuie și sursele de televiziune ale întreprinderilor respective.

⁽¹⁰⁾ [COM(2014) 272 final, paginile 4-5] „În ceea ce privește prezența filmelor europene, datele disponibile arată că un jucător de talie mondială (prezent în 26 de țări din UE) propune, în principalele magazine naționale, mai multe superproducții realizate în UE și filme premiate de Academia Europeană de Film decât furnizorii naționali de servicii VoD.”

4.2. Cu privire la compatibilitatea cu Directiva 2010/13/UE

- (45) Germania susține că taxa planificată nu ar intra în domeniul de aplicare a Directivei 2010/13/UE. Prin urmare, ea nu ar constitui o încălcare a articolului 13 alineatul (1) coroborat cu articolele 2 și 3 din directivă. Taxa nu poate fi considerată măsură de reglementare cu efect asupra unui serviciu mass-media, a programării și difuzării acestuia. Finanțarea cinematografului nu este armonizată la nivelul Uniunii Europene. Impozitarea serviciilor mass-media la locul de consum sau la destinație urmează aceeași logică aplicată și în cazul percepției TVA asupra serviciilor prestate în Uniune, astfel cum este aplicabilă de la 1 ianuarie 2015.
- (46) Din perspectiva creșterii rapide a cotei de piață a furnizorilor străini de servicii VoD, furnizorii germani ar suferi un dezavantaj concurențial dacă ar continua să fie impozitați în timp ce concurenții străini de pe piața națională nu ar fi supuși aceleiași taxe. De exemplu, iTunes, care nu este stabilit în Germania, ar trebui ca în prezent să fie deja principalul furnizor de filme germane prin sistemul VoD.

5. EVALUAREA MĂSURII

5.1. Prezența ajutorului

- (47) Conform explicațiilor de la considerentele 13-16 din prezenta decizie, măsura descrisă constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din tratat. Sprijinul pentru distribuția de filme este acordat din resurse de stat și conferă un avantaj economic întreprinderilor; avantajul este selectiv și poate să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența și schimburile comerciale pe piața internă.

5.2. Compatibilitatea ajutorului modificat destinat distribuției de servicii video la cerere cu articolul 107 alineatul (3) litera (d) din tratat

- (48) Măsura dorită – finanțarea și perceperea unei taxe de la furnizorii de servicii video la cerere care nu au un punct de lucru sau o sucursală în Germania – constituie o modificare adusă schemei aprobate de Comisie până la 31 decembrie 2016. Criteriile de evaluare a ajutorului de stat nu s-au modificat de la aprobarea anterioară.
- (49) În ceea ce privește ajutorul acordat pentru distribuția de filme de către furnizorii de servicii video la cerere, Comisia a constatat deja că acesta este compatibil cu articolul 107 alineatul (3) litera (d) din tratat ⁽¹⁾. Prin urmare, s-a concluzionat încă din decizia de inițiere că extinderea categoriei de posibili beneficiari la firmele stabilite în alte state nu afectează, în sine, evaluarea compatibilității prin prisma acestui articol.

5.3. Posibila încălcare a altor prevederi din legislația Uniunii

5.3.1. Compatibilitatea cu articolul 110 din tratat

- (50) Noua taxă nu încalcă articolul 110 din tratat. Furnizorii străini de servicii video la cerere ar putea beneficia în egală măsură de finanțare și în termeni practici. Astfel cum au explicat autoritățile germane, schema pune la dispoziție mijloacele efective pentru a le permite furnizorilor străini de servicii VoD să solicite ajutor pentru distribuție în același mod ca furnizorii germani concurenți.
- (51) Întreprinderile străine pot să afle despre această posibilitate de finanțare în același mod ca întreprinderile stabilite în Germania. În orice caz, ele pot să ia la cunoștință în mod individual acest lucru datorită faptului că trebuie să contribuie la un fond care oferă ajutor pentru distribuția de filme. În plus, ajutorul se acordă doar pe bază de cerere, iar cererile lor vor fi tratate exact la fel cu cele formulate de întreprinderile germane. Comitetul de selecție are obligația de a evalua cererea exclusiv pe baza calității culturale a filmelor pentru care se solicită ajutorul. Prin urmare, locul în care este stabilit distribuitorul nu se numără printre criteriile pe care comitetul de selecție le poate aplica în procesul de luare a deciziei.
- (52) De asemenea, furnizorii străini de filme în limba germană beneficiază în mod indirect, în aceeași măsură cu concurenții lor germani, de pe urma sprijinului pentru producția de filme din Germania. Acest sprijin asigură existența unei rezerve constante de filme cu finanțare germană, pe care furnizorii străini le pot include în oferta lor. Acest lucru este demonstrat de faptul că în cataloagele lor se găsește o pondere de filme germane comparabilă cu cea din cataloagele furnizorilor naționali.

⁽¹⁾ A se vedea nota de subsol 4.

- (53) Întreprinderea X a avansat argumentul potrivit căruia furnizorii naționali de servicii VoD ar fi afectați mai puțin de taxă, deoarece unii dintre ei sunt operatori integrați vertical de VoD și de televiziune sau de cablu, care ar putea beneficia și de ajutorul pentru producție. Acest argument nu ține seama de faptul că diferențierea dintre întreprinderi integrate și neintegrate nu are nicio legătură cu locul de stabilire al acestora. Efectele ar fi diferite și în rândul furnizorilor germani de televiziune și de servicii VoD. În plus, argumentul trece cu vederea faptul că furnizorii de servicii VoD sunt și producători de filme eligibile pentru ajutor.

5.3.2. Compatibilitatea cu Directiva 2010/13/UE

- (54) Se pune problema dacă taxa în cauză, impusă prin definiție serviciilor destinate publicului din Germania, ar intra în sfera de aplicare a Directivei 2010/13/UE. Taxa în cauză contribuie la un fond de stat, anume FFA, utilizat pentru promovarea diverselor obiective culturale din sectorul audiovizualului. 30 % din fondurile generate prin perceperea taxei vor fi alocate sprijinului destinat distribuției de filme prin servicii video sau video la cerere. Restul fondurilor, alături de contribuțiile din partea cinematografelor și a posturilor de televiziune, va contribui în general la sprijinirea producției de filme sau a distribuției prin intermediul altor canale.
- (55) Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE este menit să acopere măsurile legate de promovarea operelor europene prin intermediul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere și prevede că statul membru care are jurisdicție asupra furnizorului acestor servicii asigură promovarea respectivă. Acest lucru poate fi realizat, de exemplu, printr-o contribuție financiară a acestor servicii la producția de opere europene.
- (56) Faptul că taxa analizată are rolul de a contribui la finanțarea unui organism public care are, printre alte obligații, și pe aceea de a sprijini producția și distribuția de opere europene ridică îndoieli cu privire la încadrarea în sfera de aplicare a articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE. Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE nu specifică dacă promovarea operelor europene trebuie să aibă loc fără intervenția altor părți decât însuși furnizorul de servicii la cerere.
- (57) În plus, aplicarea unei taxe precum cea în cauză asupra serviciilor prestate într-un stat membru care se adresează pieței altui stat membru ar putea da naștere întrebării dacă nu cumva o astfel de taxă pune la îndoială principiul potrivit căruia statul membru în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media are jurisdicție asupra acestuia, conform prevederilor articolului 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2010/13/UE.
- (58) A fost propusă o modificare a Directivei 2010/13/UE pentru a garanta faptul că directiva ține seama de evoluțiile pieței de servicii mass-media audiovizuale, atât liniare, cât și neliniare. Această propunere de modificări a fost adoptată de Comisie la 25 mai 2016 ⁽¹²⁾. Ea clarifică faptul că statele membre au dreptul de a le solicita furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere aflați sub jurisdicția lor să contribuie din punct de vedere financiar la producția de opere europene. Modificarea propusă a articolului 13 clarifică în special faptul că statele membre au dreptul de a obliga furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere care vizează publicul de pe teritoriul lor, dar sunt stabiliți în alte state membre, să realizeze astfel de contribuții financiare. În acest caz, modificarea propusă prevede că aceste contribuții financiare au la bază doar veniturile obținute în statul membru vizat. Dacă statul membru în care este stabilit furnizorul impune o contribuție financiară, aceasta ține seama de orice contribuție financiară impusă de statul membru vizat.
- (59) Comisia consideră că reformularea propusă a articolului 13 din Directiva 2010/13/UE reprezintă o clarificare a situațiilor care ar putea deja să fie posibile în aplicarea directivei aflate în vigoare în prezent. Nu se poate considera că acest articol, chiar și aplicat în scopul prezentei decizii, ar atribui statului membru în care este stabilit furnizorul o competență exclusivă de impozitare a furnizorilor de servicii mass-media la cerere în vederea contribuirii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene sau la asigurarea unui anumit procentaj și/sau a unei anumite proeminențe a operelor europene în cadrul catalogului de programe oferite de respectivul serviciu mass-media audiovizual la cerere. Într-adevăr, formularea articolului nu este categorică și lipsită de rezerve. În plus, impozitarea furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere este doar un exemplu de măsură care poate fi adoptată de statul membru ce deține jurisdicția.
- (60) O interpretare potrivit căreia principiul țării de origine, prevăzut la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE, se aplică unei taxe precum cea în cauză conduce la situații în care furnizorii activi pe aceeași piață nu sunt supuși acelorași obligații. De fapt, o interpretare care ar impune unui stat membru să

⁽¹²⁾ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale având în vedere evoluția realităților pieței, COM/2016/0287, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0287>

scutească furnizorii de servicii VoD care se adresează în mod specific publicului propriu, dar care sunt stabiliți în alt stat membru, de contribuția la promovarea operelor europene ar constitui o formă de discriminare împotriva furnizorilor stabiliți în acel stat membru și care sunt supuși unei taxe, în timp ce ar concura pe aceeași piață.

- (61) În plus, măsura în care avea să crească importanța cotei de piață a furnizării transfrontaliere de conținut video la cerere, și deci semnificația acesteia pentru contribuția la fondurile destinate filmelor, nu era încă evidentă la data intrării în vigoare a Directivei 2010/13/UE, conform celor menționate la considerentul 28. Comisia observă în special faptul că măsura notificată de Germania limitează în mod explicit veniturile supuse taxei la veniturile obținute în statul membru vizat și numai în măsura în care acestea nu sunt deja supuse unei contribuții în statul membru în care este stabilit furnizorul.
- (62) În consecință, validitatea aplicării taxei asupra anumitor furnizori de servicii VoD care își oferă serviciile din locuri situate în afara Germaniei nu este pusă la îndoială în contextul specific al Directivei 2010/13/UE.

6. CONCLUZIE

- (63) Prin urmare, Comisia concluzionează că modificarea schemei de ajutor FFG pe care Germania intenționează să o pună în aplicare pentru finanțarea distribuției de filme de către furnizorii de servicii video la cerere este compatibilă cu articolul 107 alineatul (3) litera (d) și cu articolul 110 din tratat și, de asemenea, că aceasta nu încalcă Directiva 2010/13/UE,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Măsura pe care Germania intenționează să o pună în aplicare cu privire la Filmförderungsgesetz in der Fassung des Siebten Änderungsgesetzes este compatibilă cu piața internă în sensul articolului 107 alineatul (3) litera (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

În consecință, se autorizează punerea în aplicare a măsurii.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Republicii Federale Germania.

Adoptată la Bruxelles, 1 septembrie 2016.

Pentru Comisie
Margrethe VESTAGER
Membru al Comisiei